

Xuân Diệu

Suối Tóc Đẹp

Có phải không suối là một dòng tóc trôi dài; một dòng tóc óng ả, mịn màng, và mãi mãi tuôn đưa, thao thao bất tuyệt.

Hỡi kẻ đi qua, không trông thấy nơi dòng suối mơ hồ dòng tóc của một giai nhân hay sao...

Tóc nàng thực là một kho vàng linh hoạt. Tóc nàng vừa là: Tơ lóng mướt của sắc mướt ong. Tơ dịu dàng của làn cát nhẹ gợn. Tơ nồng ấm của ánh sáng mặt trời. Tóc nàng dài và nhiều, khi buông xuống thì che phủ cả thân, làm một áo tơ chít chỉ ánh sáng.

Ở Lâm Xanh, thành tươi mát, người ta vì nàng khinh tất cả mọi tên thường đặt cho đàn bà, chỉ gọi nàng là Công-Nương-Tóc-Đẹp.

Và mỗi sáng sớm nồng giọng thư cưu, và mỗi đêm khuya chập chờn sóng ngủ, công nương cho tóc chạy dài trước ngực, làm màn che ấm ngực non, và rủ rỉ:

—Tóc ơi, tóc đẹp, ta vuốt ve tóc, tóc hãy vuốt ve ta. Ta lớn lên thì tóc cũng thêm dài, hai bên cùng một tuổi. Và làm thành lưới: bao nhiêu ái tình đã mắc lưới như chim!

Nhân một ngày lễ thiêng liêng, mọi người đều phải tẩy trần để cho thanh khiết, ngày của hương trầm, ngày để cầu nguyện, Công-

Nương-Tóc-Đẹp đi tắm suối trong.

Quanh mình công chúa, có bảy vòng cây, mỗi vòng có bảy cây lá rậm. Và ngoài hàng rào cây, lại có hàng rào người: bảy vòng người giữ, mỗi vòng bảy kẻ tỳ nô. Làm thành một bức tường biết thở và biết canh, không cho mắt ngoài xem lọt.

Công nương thì tươi cười như trẻ nhỏ, lấy hoa nhài, hoa lý kết lại thành vòng, đeo vào cổ, đeo vào tay. Rồi đứng ngâm mình dưới suối, giữa một vòng nước gợn tròn, nàng rút hoa thả rơi từng cánh. Nàng quành hai tay lên vắt tóc, hai cánh tay cong cong yếu điệu, hợp với thân hình du dương, làm đôi quai ngọc cho chiếc bình ngà. Mảng soi gương nước, mảng ngắm bóng mình, nàng quên không nghe tiếng chuông khua giờ Ngọ. Nàng còn mãi tắm, thích ở lâu trong nước mát, ngây thơ không nhớ giờ về. Mà trưa thì nắng, cho nên vòng cây cũng ử mà vòng người cũng ngủ quên, cùng chìm say trong một giấc. Không gian yên đứng, hơi thơm nặng trĩu không lan, và thân nàng hồng phản bóng cây xanh; và mặt trời lặng lẽ như phụng thờ nhan sắc.

Bỗng nhiên lau động, công nương ghen cổ chỉ kêu được một tiếng ngạc nhiên. Hùm beo nào, rắn rết nào xấn xỏ tới đây? Không, một người xỏ ra, lại nguy hiểm hơn hùm beo rắn rết.

Hắn đứng đó, trước mặt nàng, một ngón tay đặt lên miệng, ra hiệu bảo làm thinh. Hắn mặc toàn sắc xanh để lẫn với lau xanh, lén vào

cho khỏi ai thấy. Nơí thấí lúg, lộ một chuôi gưóm. Ngườí lạ mặt nói thong dong, ngó như cầu xin mà thực như truyền phán:

—Hồi mỹ nữ, để cho ta ngắm tóc nàng. Tóc nàng rục rờ như mặt trời ở dưới nước. Ta muốn lấy mặt trời ấy ở dưới nước này.

Công chúa ngạc nhiên, đôi mắt mở lớn, và đứng sững như vô tri...

Nhưng thẳng ngườí xấn đến nàng, nhạỵ như lửa.

Công chúa kêu to một tiếng, lấy tóc che mình cho khỏi lộ thân, kinh hãi quá nên lặn vào đáy nước.

Ngườí kia đùa tay với lấy tóc đẹp, tóc đã làm hấn mê mà phải bạo gan. Tưởng tay được nắm làn mây, nhưng nhìn lại thì chỉ còn một mớ rong vàng, những sợi rong vàng óng ả mịn màng, lên qua năm ngón.

Rồi những sợi rong vàng từ ấy có luôn. Năm tháng qua mà không làm sao phai được sắc vàng kỳ ảo của mớ rong lạ lùng, như còn hình ảnh của tóc công nương, trôi chảy đâu đây, nơi dòng trong của Suối-Tóc-Đẹp.

HẾT